

D ů v o d y:

Pohledávka žalovaného z rozsudku vrchního soudu v Brně z 23. dubna 1932 jest náhradou za újmy majetkoprávní, jež utrpěl žalovaný nesprávným odsouzením a která mu byla přiznána podle zákona z 21. března 1918 č. 109 ř. z. Podle § 2 tohoto zákona tento nárok na náhradu škody nemůže býti stižen exekučními nebo zajišťovacími opatřeními, leč ve prospěch pohledávky na poskytování zákonité výživy. Pokud exekuční a zajišťovací opatření jsou vyloučena, je také všeliké opatření osoby oprávněné postupem (cesí), poukázkou, zastavením nebo jiným právním jednáním bez právního účinku. Z tohoto zákonného ustanovení nutno usuzovati, že oprávněnému má se dostat částky přisouzené mu z důvodu zmíněného zákona nezkráceně a že proto není přípustno ani započtení jiné pohledávky mimo pohledávky ze zákonného výživného proti nároku na náhradu škody podle zákona č. 109 z r. 1918. Jest proto exekuce k vydobytí uvedené pohledávky žalovaného přípustna, poněvadž započtení tvrzené žalobcem jest bez právního účinku a nárok exekucí vymáhaný tímto započtením nezanikl. Bylo proto odvolání vyhověti a žalobu zamítnouti ať již vymáhaná pohledávka může býti považována za pensijní požitky žalovaného z exekuce a ze započtení vyloučené, nebo ať jest posuzována jako nárok na náhradu škody podle zákona čis. 109/1918.

Čís. 12728.

Došlo-li pravoplatně k úpravě výživného pro nezletilé manželské dítě rozsudkem, nelze se domáhati zproštění vyživovací povinnosti pokud se týče snížení vyživovacích příspěvků v řízení nesporném, nýbrž lze zvrátiti rozsudek přisuzující výživné opět jen rozsudkem.

(Rozh. ze dne 27. června 1933, R I 402/33.)

Manželský otec navrhl, aby byl zproštěn platiti výživné svému nezletilému dítěti, pokud se týče, by byly sníženy jeho vyživovací příspěvky. K placení výživného byl navrhovatel uznán roku 1924 povinným pravoplatným rozsudkem. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh otce, by byl zproštěn povinnosti platiti nezletilému dítěti výživné, návrhu otcovu, by byla jeho vyživovací povinnost snížena, soud první stolice částečně vyhověl. R e k u r s n í s o u d nevyhověl otcovu rekursu.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl návrh stěžovatelův na zproštění vyživovací povinnosti pokud se týče na snížení výživného.

D ů v o d y:

Zásadně jest rozhodovati o úpravě výživného manželského dítěte proti jeho manželskému otci, tedy i o návrhu manželského otce na zproštění jeho vyživovací povinnosti, pokud se týče na snížení výživ-

ného v řízení nesporném podle druhého odstavce § 142 obč. zák. V projednávaném případě bylo však mimořádně stanoveno výživné, které stěžovatel své nezletilé manželské dceři má platiti, pravoplatně rozsudkem okresního soudu ze dne 21. dubna 1923, pokud se týče rozsudkem krajského soudu ze dne 16. června 1923 potvrzeným rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 12. února 1924. Stěžovatel se domáhá v řízení nesporném, by byl zproštěn placení výživného uvedenými rozsudky nezletilé dceři přiznaného, pokud se týče aby výživné to bylo sníženo. Došlo-li však pravoplatně k úpravě výživného rozsudkem, nelze vzhledem na jeho procesní a materiální pravomoc zvrátiti rozsudek takový v řízení mimosporném, nýbrž může se tak státi jen ve sporu novým rozsudkem. Jest tedy ponechati stěžovateli, aby svůj nárok na zproštění vyživovací povinnosti, pokud se týče snížení výživného uplatnil sporem, řízení nesporné jest vyloučeno, a bylo proto obě usnesení nižších soudů i s předchozím řízením zrušiti jako zmatečná podle §§ 46 (2), 41 (4) a 41 (2) d) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Čís. 12729.

Návrh říšskoněmeckého státního příslušníka proti říšskoněmecké státní příslušnici o povolení prozatímního opatření podle ustanovení exekučního řádu k zajištění jeho nároku na péči o osobu nezletilého dítěte, jest posuzovati podle tuzemského exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 27. června 1933, R I 542/33.)

Navrhovatel Hanuš D., říšskoněmecký státní příslušník, domáhal se proti své bývalé (rozloučené) manželce Karolině D-ové, rovněž říšskoněmecké příslušnici, prozatímního opatření podle ustanovení exekučního řádu k zajištění svého nároku na péči o osobu svého nezletilého syna Arnošta, jenž mu podle jeho tvrzení náleží podle říšskoněmeckých zákonných ustanovení, a který hodlá uplatňovati sporem. S o u d p r v é s t o l i c e návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Návrh, o nějž tu jde, jest posuzovati podle tuzemského exekučního řádu, neboť předpisy zákonů procesuálních jako předpisy práva donucovacího mají v tuzemsku výlučnou platnost bez rozdílu, zda jde o zdejší či o cizí státní příslušníky. Ustanovení §§ 34 až 37 obč. zák. platí jen pro právo hmotné, nikoli pro právo procesní (č. 3714 sb. n. s.), a přicházely by v úvahu teprve při rozhodování o nároku, k jehož zajištění navrhované prozatímní opatření má sloužiti. Nižší soudy mylně přihlížely při rozhodování k ustanovením říšskoněmeckého civilního řádu soudního, neboť jest jen zkoumati, zdali jsou tu podmínky pro požadované prozatímní opatření podle ustanovení §§ 378 až 402 ex. ř. Podle ustanovení § 381 ex. ř. lze povolit prozatímní opatření jen, je-li se obá-